

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **Ch. Ch.**, zastoupený Mgr. Filipem Schmidtem, advokátem, Čihákova 871/15, 190 00 Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2012, č.j. OAM-133/LE-BE02-PA03-2012, o udělení mezinárodní ochrany,

t a k t o:

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím ze dne 12. 7. 2012, č.j. OAM-133/LE-BE02-PA03-2012, žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou podle 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) z důvodu, že žalobce podal žádost u udělení mezinárodní ochrany cílem vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu. Žalobce namítá, že žalovaný v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení lze žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnout, pokud ji žadatel podal pouze s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, avšak nelze jej využít v případech, kdy žadatel, kterému bylo uloženo správní vyhoštění, uvádí některou azylově relevantní skutečnost. Pravidla pro výklad těchto ustanovení přitom jasně formuloval ve své judikatuře Nejvyšší správní soud (sp. zn. 5 Azs 24/2008 a sp. zn. 8 Azs 37/2008).

Žalobce tvrdí, že ve správním řízení uvedl, které skutečnosti jej vedly k odchodu z vlasti a které mu brání v návratu. Jde přitom jednoznačně o skutečnosti relevantní nejen z pohledu § 12 zákona o azylu. Žalovaný tyto skutečnosti označil za nepřesvědčivé a nevěrohodné, ačkoli ve svém rozhodnutí neuvedl žádný relevantní podklad svědčící o situaci v Thajském království. Žalobce vyjádřil nesouhlas i s hodnocením doplňkové ochrany a také hodnocením jeho vztahu s paní M. H.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, neboť zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech a zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl. V tomto směru žalovaný odkázal na obsah správního spisu. Žalovaný má za to, že se správním řízení bylo dostatečně prokázáno, že skutečným důvodem podání žádosti byla snaha o legalizaci pobytu žalobce v České republice tak, aby se žalobce nemusel vrátit do Thajského království a aby mohl v České republice žít se svojí přítelkyní. Žalovaný trvá na to, že se žalobci nepodařilo přesvědčivě a věrohodně prokázat, že byl v zemi původu pronásledován z azylově relevantních důvodů a ani že mu takové pronásledování hrozí. Žalobce po celou dobu svého dlouhého pobytu na území České republiky mohl vejít v kontakt se státními orgány a požádat o udělení mezinárodní ochrany. Této možnosti nevyužil a učinil tak až poté, co umístěn do zařízení pro zajištění cizinců a bylo mu vydáno opakovaně rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný také trvá na tom, že i podmínky pro udělení doplňkové ochrany posoudil správně. Žalovaný proto navrhuje žalobu zamítnout.

V replice žalobce uvedl argumenty proti závěru žalovaného, že se žalobci nepodařilo přesvědčivě a hodnověrně prokázat, že by mu v případě návratu do vlasti mohlo hrozit pronásledování, zejména brojil proti způsobu, jakým žalovaný hodnotil vztah žalobce k hnutí „Red Shirts“. Dále žalobce rozváděl okolnosti jeho vztahu k paní M. H.

Oba účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. souhlasili s rozhodnutím ve věci samé bez jednání. Soud přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, je-li z postupu žadatele patrné, že ji podal s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, a pokud žadatel neprokáže opak.

Použití § 16 odst. 2 zákona o azylu skutečně vyžaduje kumulativní naplnění tří podmínek, (1) že hrozí žadateli vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, (2) že mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a (3) že je z postupu žadatele patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podal „pouze“ s cílem vyhnout se tomuto hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny. Při posuzování třetího bodu testu přitom leží důkazní břemeno výhradně na žadateli.

Prvá podmínka je v souzené věci naplněna, neboť žalobci, který na území České republiky pobývá od roku 2001 nelegálně, skutečně hrozí vyhoštění. Plane to z obsahu správního spisu, kdy dne 19. 7. 2012 bylo s žalobcem ve věci správního vyhoštění zahájeno správní řízení a za účelem správního vyhoštění byl také zajištěn rozhodnutím Policie České republiky ze dne 19. 6. 2012, čj. KRPA-78216/ČJ-2012-000022.

Soud rovněž nemá pochyby o naplnění podmínky druhé, neboť po celou dlouhou dobu žalobcova pobytu na území České republiky nebyl žalobce omezen v možnosti kontaktovat příslušné správní orgány a podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. Ostatně v tomto směru žalobce v žalobě ničeho nenamítá a ani neuvádí žádné skutečnosti, které by mu bránily v dřívějším podání žádosti či jej od ní odrazovaly.

Zbývá vyhodnotit naplnění podmínky třetí, tj. že je z postupu žadatele patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podal „pouze“ s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 30. 12. 2008, čj. 8 Azs 37/2008-80, při posuzování třetího bodu testu přitom leží důkazní břemeno výhradně na žadateli. Je tedy otázkou, zda žalobce ve správním řízení prokázal, že žádost nepodal „pouze“ s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. V této souvislosti je fakticky nerozhodné, zda byl žalobce v zemi původu skutečně pronásledován z „politických“ důvodů; stěžejní je pouze to, zda i tyto případné důvody byly skutečným důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, či nikoli a zda tedy skutečným důvodem nebyla pouze ona snaha vyhnout se hrozícímu správnímu vyhoštění (viz rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2005, čj. 8 Azs 57/2005-65). Nestačí, že žadatel nějaké další skutečnosti uvádí; rozhodující je, zda lze uvěřit tomu, že právě tyto skutečnosti jsou pravým důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

V souzené věci žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29. 6. 2012 uvedl, že o azyl žádá proto, že v roce 2007 došlo v Thajsku k problémům, při nichž zahynulo mnoho lidí, a že mu hrozí nebezpečí od skupiny ALOT. Při pohovoru dne 9. 7. 2012 vysvětlil, že se nejedná o skupinu ALOT, ale mínil tím anglický výraz „a lot of“ a šlo o nedorozumění. Mínil tím, že situace je velmi nebezpečná pro členy „Red Shirts“. On sám je členem této skupiny od roku 2007. Byť v té době již žil v České republice, byl s touto skupinou v kontaktu telefonicky a posílal jí finanční prostředky. Z dalších jeho vyjádření během pohovoru plyne, že zemi původu považuje a obecně nebezpečnou, jak pro sebe, tak pro mnoho dalších lidí, přičemž nebyl schopen konkrétně specifikovat nebezpečí, které by zrovna jemu mělo hrozit, a v čem konkrétně by toto nebezpečí mělo spočívat.

Jestliže žalobce nebyl schopen srozumitelně vysvětlit důvody svých obav, pak ale tyto obavy lze stěží považovat za pravý důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Proto soud uzavírá, že žalobce v tomto směru neunesl své důkazní břemeno a závěr žalovaného, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění je správný a je rovněž dostatečně odůvodněn právě okolnostmi, za kterých žalobce podal svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany, a také obsahem této žádosti. Žalovanému nelze za situace, kdy žalobce není schopen své problémy specifikovat, vytýkat, že ve vztahu k skupině „Red Shirts“ nezjišťoval relevantní skutečnosti, neboť bylo dostatečně prokázáno, že tyto údajné problémy byly důvodem podání žádosti.

Totéž platí ve vztahu k posuzování doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, neboť nekonkrétní a obecná tvrzení nemohou být základem pro posouzení hrozící vážné újmy.

Pokud jde o vztah žalobce k paní M. H., je soud toho názoru, že i s touto okolností se žalovaný velmi podrobně zabýval, přičemž soud se se závěrem žalovaného zcela ztotožňuje. Žalovaný se tímto vztahem zabýval jak z hlediska možností udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu), tak z hlediska mezinárodních závazků České republiky (§ 14a odst. 2 zákona o azylu). K argumentům uvedeným v replice nutno poznamenat, že nesměřují k podmínkám udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany, ale spíše ve vztahu k správnímu vyhoštění, které ovšem není předmětem přezkumu soudu. Institut mezinárodní ochrany přitom není institutem, který má řešit v komplexnosti pobytový statut cizince, ale jde o institut, jehož účelem je poskytnout ochranu před pronásledováním či vážnou újmu hrozící v zemi původu.

Soud proto uzavírá, že neshledal důvodnou žádnou ze žalobních námitek. Žalovaný při vydání žalobou napadeného rozhodnutí postupoval v souladu se správním řádem a zákonem o azylu. Žalovaný nepochybil ve svých úvahách a závěrech, a to ani v aplikaci ustanovení § 16

odst. 2 zákona o azylu, neboť pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné byly splněny zákonem stanovené podmínky, tyto své úvahy pak náležitým způsobem odůvodnil a dostal tak požadavkům plynoucím z § 68 odst. 3 správního řádu.

Soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. března 2013

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 21. 3. 2013 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost: Nešporová